

SprogShoppen

Faaborg i oktober 2005

Stof til eftertanke

"Da jeg kom hjem efter 5. behandling i går, læste jeg hele aftenen. Ellers plejer jeg bare at se fjernsyn! Min kæreste var så glad for, at der endelig var læsere, så vi læste begge. Manden i røret er tydeligt berørt, nærmest grædefærdig og samtidig ved at revne af stolthed. Stemmen afslører alt.

"Hvad læste du?", spørger jeg.

Svaret kommer prompte: "18 sider i en børnebog med kun en lille pause og i dag har jeg allerede læst fem sider mere – uden at skulle hvile mig ind i mellem!" Han taler højt og hurtigt og snubler over ordene af lutter iver efter at få budskabet, miraklet, ud: Han er 33 år og har for første gang i sit liv selv læst en tekst – helt uden fremmed hjælp.

"Og i går aftes gjorde jeg også noget andet for første gang, vil du vide hvad?" Det vil jeg meget gerne og triumferende lyder det gennem røret: "Jeg sendte en sms til min søster og jeg skrev: **Og jeg har selv skrevet den.**"

Hans glæde og stolthed bobler gennem telefonen.

Jeg spørger ham, om han tidligere har sendt sms'er. Ja, men kun til kæresten, for hun kunne for det meste tænke sig til, hvad han mente. Men aldrig til andre, det var simpelthen for flovt. Men nu ved han, at han kan skrive til andre, så det vil han også gøre fremover.

Og læse vil han, bøger, vejskilte og senere aviser. Sidstnævnte glæder han sig utroligt meget til. Måske vil han endda videreudanne sig, gøre drømmen til virkelighed – han har en praktisk uddannelse. Tænk, at kunne gå til eksamen uden at være afhængig af andres hjælp! Ikke at skulle udstilles og ydmyges.

Han har nu fået sin stemme nogenlunde under kontrol og bliver pludselig eftertænsksom: Hvorfor skulle han opleve alle disse nederlag, alt denne "væren afskåret fra en verden, der for andre er helt selvfølgelig? Hvorfor har han skullet bruge så meget tid på et læse- og stavekursus, som ikke hjalp? Hvor bogstaverne altid bare forsvandt under en tyk tåge, så han hurtigt opgav? Hvorfor fandtes det alternative tilbud, som efter få behandlinger har åbnet sprogets mangfoldige og fascinerende verden for ham ikke allerede, da han gik i 2. klasse?

Jeg bliver ham svar skyldig. Så mange år og så tyk tåge over bogstaver, som man har glædet sig til at læse. Det må være et sandt mareridt.

Han fortæller, at både forældrene, han selv og hans datter på otte år er ordblinde. Jeg fortæller ham, at lidelsen er arvelig. Han beslutter spontant, at han i sommeren 2006 vil tilbyde sin datter samme behandling, som han får nu – så hun kan blive hjulpet, inden hendes selvtillid er helt nedbrudt, som det er sket for ham.

Jeg spørger ham, om der er noget, som kunne gøres bedre eller om han har et råd til "Ungbehandling?"

"Alt er helt i top, rammer, behandling og terapeut. Intet kan gøres bedre. Hvis jeg skal foreslå noget, så ville det være, at man efter hver behandling går en lang tur i skoven eller ved stranden, inden man tager hjem. Det er hårdt arbejde at komme ned til underbevidstheden. Samtidig åbner det op for sanserne: Duften af hav og skov, vindens kærtegn mod huden, fugleskrig, himlens skyformationer, naturen, det

SprogShoppen

hele. Det er en stærk oplevelse, for sammen med ordblindheden og alle nederlagene har man jo opbygget et skjold mod at turde sanse verden omkring sig."

Her slutter Peter sin beretning.
Navnet er et pseudonym.
Hans sande identitet er mig bekendt.

Med venlig hilsen
Sygeplejerske Winnie Fersmark